

4 Νοεμβρίου, 1993

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 25, 26, 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

CYPRUS GENERAL BONDED & TRANSIT STORES
ASSOCIATION ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 37/92)

*Διοικητική Πράξη — Ατομική διοικητική πράξη γενικού περιεχομένου
— Σύνολο ατομικών διοικητικών πράξεων κάθε μία από τις οποίες
αφορά συγκεκριμένη περίπτωση, θεσπίζει ατομικό κανόνα δικαίου.*

*Ο Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος (Ν. 82/67),
Άρθρο 71(1) — Δεν παρέχει οποιαδήποτε εξουσία στον Υπουργό,
για αναθεώρηση των τελών και μετά την πρώτη έγκριση λειτουργ-
γίας μίας αποθήκης, ούτε στο Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων,
για αναθεώρηση των όρων λειτουργίας αποθήκης.*

5

*Ερμηνεία — Κανόνας ερμηνείας όρων σε νομοθετικό κείμενο — Γραμ-
ματική Ερμηνεία — Σύνηθες και φυσικό νόημα των λέξεων.*

10

*Με την προσφυγή αυτή, προσβλήθηκε η απόφαση του Υπουργού
Οικονομικών να αυξήσει τα ετήσια τέλη λειτουργίας των γενικών
αποθηκών αποταμίευσης, καθώς και την απόφαση του Διευθυντή
Τμήματος Τελωνείων για το διαφορισμό των τελών χρήσης διαφόρων
Τελωνειακών Εντύπων και αύξηση της καταβαλλόμενης εγγύησης.*

15

*Οι καθ' ων η αίτηση πρόβαλαν προδικαστική ένσταση, ότι η
προσβληθείσα πράξη δεν ήταν εκτελεστή, αλλά πληροφοριακή πρά-
ξη και ως εκ τούτου δεν δημιουργούσε άμεσα έννομα αποτελέσμα-
τα.*

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

- 5 1. Η επίδικη απόφαση ημερομηνίας 31/12/1991, αφορούσε περίπτωση ατομικής διοικητικής πράξης γενικού περιεχομένου. Τέτοιες πράξεις αποτελούν σύνολο ατομικών πράξεων, κάθε μια από τις οποίες αφορά συγκεκριμένη περίπτωση και θεσπίζει ατομικό κανόνα δικαίου.

10 Με την επίδικη επιστολή του ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων ανακοίνωσε προς όλους τους επηρεαζόμενους ιδιοκτήτες αποθηκών αποταμίευσης, τα νέα τέλη εγγραφής και λειτουργίας των αποθηκών τα οποία οριστικά και κυριαρχικά επιβλήθηκαν και τα οποία θα ισχύουν από την 1/1/1992. Η επίδικη επιστολή δεν δήλωνε πρόθεση της διοίκησης, αλλά βούλησή της και παρήγαγε έννομα αποτελέσματα στους επηρεαζόμενους απ' αυτήν.

15 Η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

- 20 2. Σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 71(1) του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου (Ν. 82/67), ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων είχε τη δυνατότητα να εγκρίνει τόπους για ασφαλή εναπόθεση, φύλαξη και αποταμίευση εμπορευμάτων για χρονικά διαστήματα και υπό όρους που καθορίζει κατά την κρίση του και υπό τον όρο ότι θα καταβληθούν τα τέλη που καθορίζονται από το Υπουργό Οικονομικών.

30 Ο παράτιτλος του πιο πάνω Άρθρου αναφέρει την ρυθμιζόμενη περίπτωση. Η πρόνοια που έγινε, αφορούσε την έγκριση από το Διευθυντή αποθηκών αποταμίευσης. Από τη φραστική διατύπωση του Άρθρου αυτού προκύπτει ότι ο Διευθυντής έχει τη δυνατότητα να εγκρίνει, με όρους που ο ίδιος καθορίζει, αποθήκες αποταμίευσης, νοούμενου ότι θα καταβληθούν τα τέλη που καθορίζονται από τον αρμόδιο Υπουργό. Τίποτα στο Άρθρο αυτό ή σε οποιαδήποτε άλλο Άρθρο του ίδιου Νόμου δεν υπάρχει, που να δημιουργεί

35 εξουσία του Υπουργού να αναθεωρεί τα τέλη και μετά την πρώτη έγκριση λειτουργίας μιας αποθήκης. Είναι η άποψη του Δικαστηρίου πως εάν ο νομοθέτης σκοπούσε να δώσει τέτοια εξουσία, θα το ανέφερε ρητά, χρησιμοποιώντας κατάλληλες φράσεις όπως, για παράδειγμα, "καθοριζομένων τελών" και λοιπά.

- 40 3. Σύμφωνα με τη νομολογία, οι κανόνες ερμηνείας των Νόμων καθιερώνουν τη γραμματική ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία οι Νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται με βάση το πραγματικό και κατά κυριολεξία νόημα των λέξεων, εκτός εάν αυτό είναι σε αντίθεση ή

ασυμφωνία με οποιαδήποτε ρητή πρόθεση ή δηλωμένο σκοπό του Νόμου ή οδηγεί σε αποτέλεσμα παράλογο. Οι σκοποί και οι λόγοι για τους οποίους εισήχθη κάποιος Νόμος για ψήφιση από τη Βουλή, δεν γίνονται αποδεκτοί σαν μέθοδος ερμηνείας των Νόμων. Η κατασκευή ενός Νόμου είναι θέμα της αρμοδιότητας του νομοθέτη και όχι του Δικαστηρίου. Για το λόγο αυτό η ερμηνεία από το Δικαστήριο θα πρέπει να γίνεται με αφετηρία τη σκέψη ότι η Βουλή ήταν προσεχτική και ακριβής στην επιλογή της γλώσσας. Με τον τρόπο αυτό ο κανόνας ότι οι λέξεις θα πρέπει να ερμηνεύονται με το σύνηθες και φυσικό νόημα τους, έχει βαρύτητα.

Με βάση τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω το Δικαστήριο κατέληξε ότι από το κείμενο του Νόμου δεν προκύπτει εξουσία του Υπουργού για αναθεώρηση των τελών. Η εσφαλμένη αντίληψη, ότι τέτοια εξουσία υπήρχε, δεν έχει νομική σημασία και δεν θεραπεύει την παρανομία.

4. Περαιτέρω οι αιτητές προσβάλλουν την αύξηση των τελών για τη χρήση ορισμένων τελωνειακών εντύπων, καθώς και την αύξηση της καταβαλλόμενης εγγύησης σε £100.-. Οι πιο πάνω όροι επιβλήθηκαν, σύμφωνα με τους καθ' ων η αίτηση, με βάση την εξουσία που παρέχεται στο Διευθυντή από το Άρθρο 71(1) του Νόμου, "να εγκρίνει δια χρονικά διαστήματα και υπό όρους καθοριζόμενους κατά το δοκούν.. τόπους ασφαλούς εναποθέσεως, φυλάξεως και αποταμιεύσεως..."

Για όλους τους λόγους που εκτέθηκαν πιο πάνω όσον αφορά την εξουσία του Υπουργού για αναθεώρηση των καθοριζόμενων τελών, κρίνεται ότι η φρασεολογία του επίδικου Αρθρου περιορίζεται και όσον αφορά την εξουσία του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνειών να επιβάλλει όρους μόνον σε περιπτώσεις πρώτης έγκρισης για λειτουργία αποθηκών αποταμίευσης ή σε περιπτώσεις ανανέωσης της λειτουργίας τους και δεν παρέχει εξουσία αναθεώρησης των όρων αυτών σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Marabou Floating Restaurant Ltd v. Council of Ministers (1973) 3 C.L.R. 397,

Argolis Estates Ltd v. Minister of Finance and Another (1977) 3 C.L.R. 441,

Theodorides v. Central Bank of Cyprus (1985) 3 C.L.R. 721.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία αύξησαν τα ετήσια τέλη λειτουργίας των γενικών αποθηκών αποταμίευσης.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

10 Β. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή οι αιτητές ζητούν από το Δικαστήριο να κηρύξει άκυρη την απόφαση του Υπουργού Οικονομικών να αυξήσει τα ετήσια τέλη λειτουργίας των γενικών αποθηκών αποταμίευσης, καθώς και την απόφαση του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων για διαφορισμό των τελών χρήσης διαφόρων Τελωνειακών Εντύπων και αύξηση της καταβαλλόμενης εγγύησης, που επιβλήθηκαν με την απόφαση του Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων ημερομηνίας 31/12/1991.

20 Οι αιτητές 2 και 3 είναι ιδιοκτήτες γενικών αποθηκών αποταμίευσης και ο αιτητής 1 είναι Σύνδεσμος ο οποίος εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών του - ιδιοκτητών αποθηκών αποταμίευσης.

25 Με επιστολή του ημερομηνίας 19/8/1991 ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων υπέβαλε στο Υπουργό Οικονομικών διάφορες εισηγήσεις για αύξηση των ετήσιων τελών λειτουργίας των αποθηκών αποταμίευσης, γενικών και ειδικών, προς το σκοπό κάλυψης των αυξημένων διοικητικών δαπανών (Παράρτημα 1 στην ένσταση).

30 Ακολούθησαν νέες εισηγήσεις του Διευθυντή προς τον Υπουργό και στις 12/12/1991 (Τεκμήριο 3 στην ένσταση), ο Υπουργός με επιστολή του ενημέρωσε το Διευθυντή αναφορικά με τα ποσά τα οποία καθόρισε σαν αναθεωρημένα τέλη για την εγγραφή και λειτουργία των αποθηκών αποταμίευσης που θα ίσχυαν από την 1/1/1992.

40 Ακολούθως ο Υπουργός με επιστολή του ημερομηνίας 30/12/1991 προς το Διευθυντή, γνωστοποίησε αναθεώρηση και στα τέλη κατάθεσης διαφόρων Τελωνειακών Εντύπων (Τεκμήριο 4).

Με επιστολή του ημερομηνίας 31/12/1991 προς όλους τους ιδιοκτήτες αποθηκών αποταμίευσης και κοινοποίηση στο Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Οικονομικών, ο Διευθυντής του Τμή-

ματος Τελωνείων γνωστοποίησε τα νέα τέλη που καθόρισε ο Υπουργός για εγγραφή και λειτουργία αποθηκών αποταμίευσης, τα νέα τέλη για τη χρήση των Τελωνειακών Εντύπων C.3, C.43 και C.43B καθώς και την αύξηση από τα υφιστάμενα επίπεδα της εγ- 5
γύησης σε £100, για όλες τις κατηγορίες αποθηκών (Παράρτημα 5).

Εναντίον των πιο πάνω αποφάσεων οι αιτητές καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή ισχυριζόμενοι ότι:

1) Η εξουσία που παρέχεται στον Υπουργό Οικονομικών βάσει 10
του άρθρου 71(1) του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου, Ν. 82/67, όπως τροποποιήθηκε, αφορά τον καθορισμό τελών σε περίπτωση έγκρισης λειτουργίας αποθήκης αποταμίευσης και δεν αναφέρεται στον καθορισμό των "εκάστοτε" τελών.

2) Η εξουσία καθορισμού τελών από τον Υπουργό προαπα- 15
τούσε την ύπαρξη Κανονισμού με την έννοια του άρθρου 195(1)(α) και (β) του Ν. 82/67· τέτοιοι Κανονισμοί δεν εκδόθη-
καν από το Υπουργικό Συμβούλιο, συνεπώς ο Υπουργός ενήρ- 20
γησε χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση.

3) Το τέλος που επιβλήθηκε στους αιτητές ήταν στην ουσία 25
φορολογία η οποία επιβλήθηκε παράνομα χωρίς την ύπαρξη νό-
μου ή κανονισμού που να προνοούσε για την επιβολή της.

4) Οι πρόνοιες του άρθρου 71(1) του Ν. 82/67 τέθηκαν κατά 25
παράβαση των άρθρων 25, 26 και 28 του Συντάγματος.

5) Ο Υπουργός στον καθορισμό των αναθεωρημένων τελών 30
ενήργησε δέσμια των συστάσεων του Διευθυντή του Τμήματος
Τελωνείων.

6) Ο καθορισμός των νέων τελών επηρεάζει την ανταγωνι- 35
στικότητα των υπηρεσιών που προσφέρουν οι κυπριακές γενι-
κές αποθήκες αποταμίευσης σε σχέση με τις αντίστοιχες αποθή-
κες γειτονικών χωρών.

Η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ήγειρε προδικαστική έν- 40
σταση ισχυριζόμενη ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν είχε το
στοιχείο της εκτελεστότητας αλλά επρόκειτο για μια εγκύκλιο
επιστολή του Διευθυντή με την οποία επληροφορούντο όλοι οι
ιδιοκτήτες αποθηκών αποταμίευσης την αλλαγή στα τέλη λει-
τουργίας των αποθηκών και η οποία δεν παρήγαγε γι' αυτούς
οποιαδήποτε άμεσα έννομα αποτελέσματα.

Δε συμφωνώ με την εισήγηση αυτή της δικηγόρου της Δημοκρατίας. Η επίδικη απόφαση ημερομηνίας 31/12/1991 αφορούσε περίπτωση ατομικής διοικητικής πράξης γενικού περιεχομένου. Τέτοιες πράξεις αποτελούν σύνολο ατομικών πράξεων, κάθε
5 μια από τις οποίες αφορά συγκεκριμένη περίπτωση και θεσπίζει ατομικό κανόνα δικαίου. Η έννοια της ατομικής πράξεως γενικού περιεχομένου διαμορφώθηκε μέσω της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Αναφέρει σχετικά ο καθηγητής Δαγτόγλου στο "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο", Τόμος Α, 1977, σελ. 146:

10 "Υπάρχουν πολλαπλά ατομικές (γενικές ατομικές) διοικητικές πράξεις που ορίζουν τους αποδέκτες τους κατά γενικά κριτήρια.

15 Όταν π.χ. ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης προσκαλεί τους στρατευσίμους προς κατάταξη, δεν εκδίδει κανόνα δικαίου, αλλά μία γενική διοικητική πράξη (Allgemeinverfugung) που αναλύεται σε τόσες ατομικές πράξεις όσοι και οι καλούμενοι στρατευσίμοι. Τούτο ισχύει μάλιστα και στην περίπτωση που
20 δεν μπορεί να διαπιστωθεί ακριβώς ο αριθμός των αποδεκτών της πράξεως, όπως π.χ. όταν η αστυνομία διατάσσει τους μετέχοντες σε μία παράνομη συγκέντρωση να διαλυθούν. Σημασία έχει η συγκεκριμένη περίπτωση στην οποία αναφέρεται και περιορίζεται η διοικητική πράξη."

25 Επίσης ο καθηγητής Στασινόπουλος στο "Δίκαιο Διοικητικών Πράξεων", σελίδα 105, παρατηρεί τα ακόλουθα:

30 "... υφίστανται ατομικά πράξεις δυνάμενοι να εφαρμοσθούν επί μεγάλης πληθούς ατόμων, υποδυόμενοι ούτω την εις τον κανόνα δικαίου προσιδιάζουσαν γενικότητα, μη αποβάλλουσαι όμως εκ τούτου τον χαρακτήρα αυτών ως ατομικών πράξεων."

35 Με την επίδικη επιστολή του ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων ανακοίνωσε προς όλους τους επηρεαζόμενους ιδιοκτήτες αποθηκών αποταμίευσης τα νέα τέλη εγγραφής και λειτουργίας των αποθηκών τα οποία οριστικά και κυριαρχικά επιβλήθηκαν και τα οποία θα ισχύουν από την 1/1/1992. Η επίδικη επιστολή δεν δήλωσε πρόθεση της διοίκησης αλλά βούλησή της και παρήγαγε έννομα αποτελέσματα στους επηρεαζόμενους απ' αυτήν.
40

Η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 71(1) του Ν. 82/67, ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων είχε τη δυνατότητα να εγκρίνει τόπους για ασφαλή εναπόθεση, φύλαξη και αποταμίευση εμπορευμάτων για χρονικά διαστήματα και υπό όρους που καθορίζει κατά την κρίση του και υπό τον όρο ότι θα καταβληθούν τα τέλη που καθορίζονται από τον Υπουργό Οικονομικών. 5

Το σχετικό άρθρο έχει ως εξής:

"71.-(1) Ο Διευθυντής δύναται να εγκρίνη διά χρονικά διαστήματα και υπό όρους καθοριζομένους κατά το δοκούν και επί τω όρω καταβολής των υπό του Υπουργού καθοριζομένων τελών, τόπους ασφαλούς εναποθέσεως, φυλάξεως και αποταμιεύσεως - 10

(α) υποκειμένων εμπορευμάτων άνευ της πληρωμής του εις τον υπόκεινται δασμού, υπό όρους και περιορισμούς επιβαλλομένους υπό του Διευθυντού κατά το δοκούν· 15

(β) υπό τους άνω όρους και περιορισμούς, εμπορευμάτων προοριζομένων δι' εξαγωγήν ή ως εφοδίων, εφ' όσον πρόκειται περί εμπορευμάτων μή δυναμένων κατά νόμον να χρησιμοποιηθώσι δι' εσωτερικήν κατανάλωσιν· 20

(γ) εμπορευμάτων, άτινα δύνανται να αποταμιευθώσι δυνάμει των περί Φόρων Καταναλώσεως Νόμων, άνευ της καταβολής του αναλογούντος αυτοίς φόρου καταναλώσεως· 25

(δ) εμπορευμάτων, άτινα δύνανται να αποταμιευθώσι δυνάμει των εις τα τελωνεία ή τους φόρους καταναλώσεως αφορώντων νόμων, επί τη επιστροφή του καταβληθέντος δασμού ή φόρου, 30

πας δε ούτω εγκεκριμένος τόπος αποταμιεύσεως καλείται εν τω παρόντι Νόμω 'αποθήκη αποταμιεύσεως'". 35

Ο παράτιτλος του πιο πάνω άρθρου αναφέρει την ρυθμιζόμενη περίπτωση η πρόνοια που έγινε αφορούσε την έγκριση από το Διευθυντή αποθηκών αποταμίευσης. Από τη φραστική διατύπωση του άρθρου αυτού προκύπτει ότι ο Διευθυντής έχει τη δυνατότητα να εγκρίνει, με όρους που ο ίδιος καθορίζει, αποθήκες αποταμίευσης, νοουμένου ότι θα καταβληθούν τα τέλη που καθορίζονται από τον αρμόδιο Υπουργό. Τίποτα στο άρθρο αυτό ή σε οποιοδήποτε άλλο άρθρο του ίδιου νόμου δεν υπάρχει που 40

να δημιουργεί εξουσία του Υπουργού να αναθεωρεί τα τέλη και μετά την πρώτη έγκριση λειτουργίας μιας αποθήκης. Είναι η άποψή μου πως εάν ο νομοθέτη σκοπούσε να δώσει τέτοια εξουσία, θα το ανέφερε ρητά χρησιμοποιώντας κατάλληλες φράσεις όπως, για παράδειγμα, "τελών καθοριζομένων από καιρού εις καιρόν" ή "των εκάστοτε καθοριζομένων τελών" και λοιπά.

Σύμφωνα με τη νομολογία μας οι κανόνες ερμηνείας των νόμων καθιερώνουν τη γραμματική ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία οι νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται με βάση το πραγματικό και κατά κυριολεξία νόημα των λέξεων, εκτός εάν αυτό είναι σε αντίθεση ή ασυμφωνία με οποιαδήποτε ρητή πρόθεση ή δηλωμένο σκοπό του νόμου ή οδηγεί σε αποτέλεσμα παράλογο. Οι σκοποί και οι λόγοι για τους οποίους εισήχθη κάποιος νόμος για ψήφιση από τη Βουλή, δεν γίνονται αποδεκτοί σαν μέθοδος ερμηνείας των νόμων. Η κατασκευή ενός νόμου είναι θέμα της αρμοδιότητας του νομοθέτη και όχι του Δικαστηρίου. Για το λόγο αυτό η ερμηνεία από το Δικαστήριο θα πρέπει να γίνεται με αφετηρία τη σκέψη ότι η Βουλή ήταν προσεχτική και ακριβής στην επιλογή της γλώσσας. Με τον τρόπο αυτό ο κανόνας ότι οι λέξεις θα πρέπει να ερμηνεύονται με το σύνθηδες και φυσικό νόημά τους, έχει βαρύτητα. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Marabou Floating Restaurant Ltd. v. Council of Ministers* (1973) 3 C.L.R. 397, 405-406, *Argolis Estate Ltd. v. Minister of Finance and Another* (1977) 3 C.L.R. 441, 450, *Haris Theodorides v. The Central Bank of Cyprus* (1985) 3 C.L.R., 721 722.)

Με βάση τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω έχω καταλήξει ότι από το κείμενο του νόμου δεν προκύπτει εξουσία του Υπουργού για αναθεώρηση των τελών. Η εσφαλμένη αντίληψη ότι τέτοια εξουσία υπήρχε, δεν έχει νομική σημασία και δεν θεραπεύει την παρανομία.

Στον Σπηλιωτόπουλο, "Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου", 1978 αναφέρονται τα ακόλουθα σχετικά στη σελίδα 106:

"Εις ωρισμένας περιπτώσεις εκ νομοθετικών διατάξεων προκύπτει η απόλυτος ακυρότης μιάς διοικητικής πράξεως, εκδοθείσης κατά παράβασιν των εν λόγω διατάξεων (π.χ. ΑΝ 1366/1938 άρθρον 1). Εις τας περιπτώσεις αυτάς η διοικητική πράξις ουδέν παράγει έννομον αποτέλεσμα (ΣΕ 672/1976) και συνεπώς δεν ισχύει το τεκμήριον νομιμότητος."

Περαιτέρω οι αιτητές προσβάλλουν την αύξηση των τελών για τη χρήση ορισμένων τελωνειακών εντύπων, καθώς και την αύξηση της καταβαλλόμενης εγγύησης σε £100.-. Οι πιο πάνω

όροι επιβλήθηκαν, σύμφωνα με τους καθ'ων η αίτηση, με βάση την εξουσία που παρέχεται στο Διευθυντή από το άρθρο 71(1) του Νόμου, "να εγκρίνει διά χρονικά διαστήματα και υπό όρους καθοριζόμενους κατά το δοκούν ... τόπους ασφαλούς εναποθέσεως, φυλάξεως και αποταμίευσης ..."

5

Για όλους τους λόγους που εκτέθηκαν πιο πάνω όσον αφορά την εξουσία του Υπουργού για αναθεώρηση των καθοριζόμενων τελών, κρίνω ότι η φρασεολογία του επίδικου άρθρου περιορίζεται και όσον αφορά την εξουσία του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων να επιβάλλει όρους μόνον σε περιπτώσεις πρώτης έγκρισης για λειτουργία αποθηκών αποταμίευσης ή σε περιπτώσεις ανανέωσης της λειτουργίας τους και δεν παρέχει εξουσία αναθεώρησης των όρων αυτών σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση.

10

15

Η προσφυγή επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

20